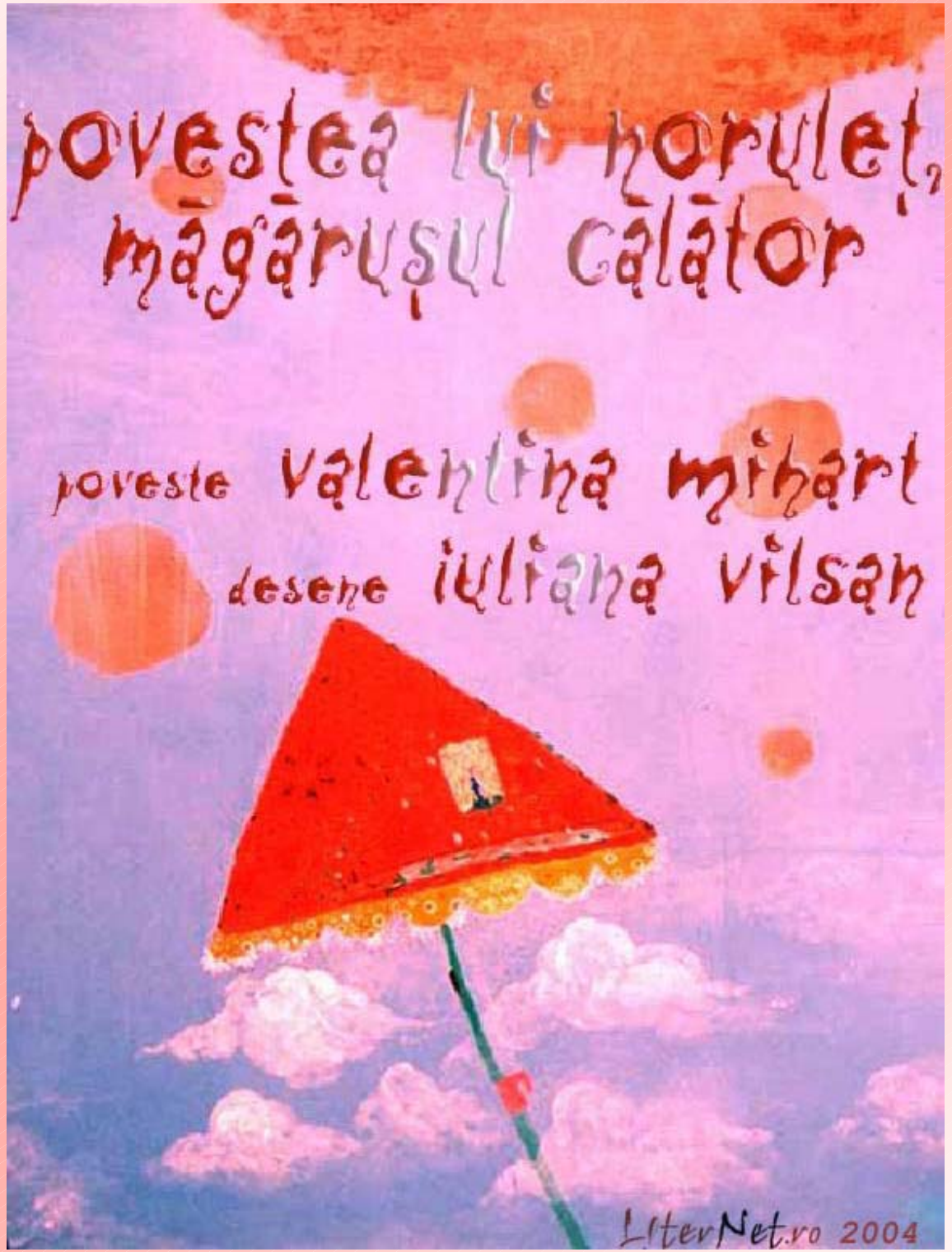
povestea lui horulet,
măgărușul călător
poveste valentina mihart
desene iuliana vilsan
LiterNet.ro 2004

&

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban aserban@liternet.ro

Desene: © 2004 Iuliana Vîlsan

Text: © 2004 Valentina Mihart. Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-57-0

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@liternet.ro

fiicei mele si mamei

Editura LiterNet 2004

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu v-aş mai povesti, un măgăruş pe nume Noruleț. Măgăruşul nostru trăia undeva departe, departe, într-o țărişoară cu multe câmpii verzi, ape curate şi munți cu piscuri scăldate de soare. În țara lui Noruleț nu se vedea picior de om, în schimb erau păsări mii, gâze, iepuraşi, văcuțe şi oi la păscut, melci şi broscuțe.

Când a venit pe lume Noruleț, părinții şi vecinii s-au uitat la el uimiți, pentru că era alb ca puful de nor şi avea urechile mai lungi decât ceilalți măgăruşi. Şi pentru că era aşa de alb, părinții i-au dat numele Noruleț.

Cât despre măgăruşul nostru, el era foarte mirat de ceea ce i se întâmplă şi de locul unde se află, de lumea cu totul nouă în care intrase, aşa că a strigat „I-ha-e-i-o-u-ha-hu”! Şi ce să vezi! Toți au amuțit pentru câteva clipe, apoi s-au auzit hohotele de râs ale tuturor măgarilor într-un nechezat aşa de puternic, încât vulturii s-au oprit din zbor, iepuraşii au fugit speriați, broscuțele s-au aruncat în apă.

- Ce să fie? Ce să fie? se întrebau cu toții.

- Fâşşşş....fâşşşş, şoptea vântul prin frunze. S-a născut un măgăruş care cântă în loc să necheze.

Într-adevăr, măgăruşul nostru nu striga „Ihaaa!”, ca toți măgarii. Nechezatul lui era ca o melodie, un fel de „do re mi fa sol la si”, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Părinții lui Noruleț s-au speriat la început – cine mai auzise ca un măgar să cânte! – apoi au fost mândri. La urma urmei, cine mai era ca băiatul lor?

Şi aşa au trecut câțiva anişori. Măgăruşul era foarte visător. Dacă îl întrebai ceva, el nu-ți răspundea pe loc, pentru că era cu capul în nori.

În fiecare zi se ducea pe un tăpşan însorit şi privea în zare, hăt departe. „Oare ce o fi acolo?”, se întreba el. Tare ar fi vrut să ştie, să poată pleca în drumeție, însă era prea mic să se îndepărteze de casa părintească.

Seara, când se ducea la culcare, privea pe fereastră luna când rotundă ca un bănuț de argint, când ascuțită ca o coasă, înconjurată de stelele țesute pe o catifea neagră.

Tare erau frumoase toate astea! Ar fi vrut să le atingă cu mâna, însă erau aşa departe...

Noruleț era fericit. Casa lui era mică, dar curată, cu perdelute la ferestre, pridvor scăldat de soare, flori în grădină şi mai ales cu multă dragoste.

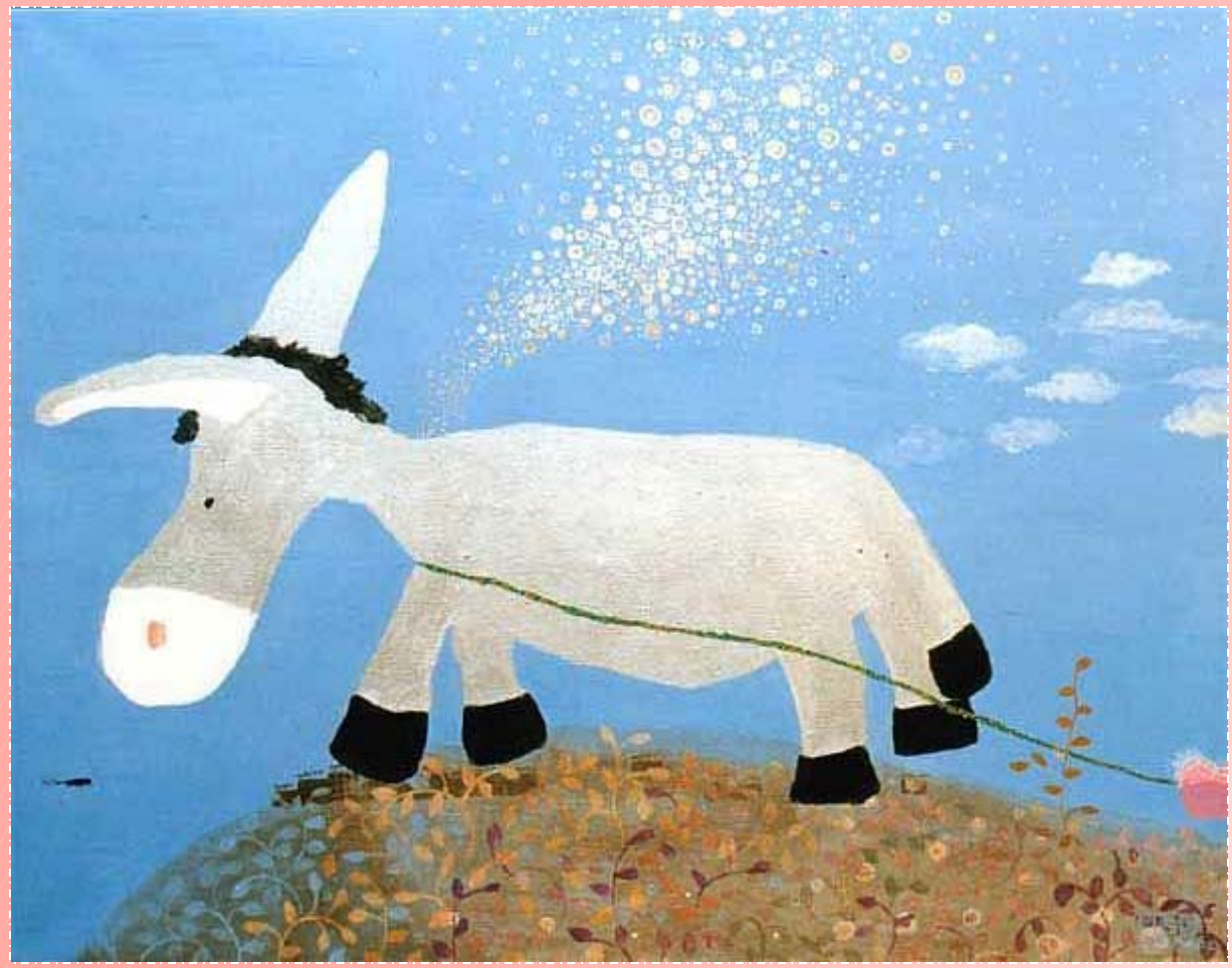

Îl iubeau părinții, bunicii, vecinii şi cam toată lumea. Dimineața părinții lui plecau la câmp, să strângă fân pe care îl duceau în hambare, pentru a nu rămâne fără hrană în timpul iernii. Îi însoțea şi Noruleț, însă fiind mai mic şi mai plăpând, părinții nu-l puneau să muncească la câmp. Îl lăsau să se tragă mai la o parte, într-o poieniță străjuită de un şir de pomi ce păreau a fi înşirați pe o sfoară. Şi aşa trecea toată ziua, în plăcută visare cu ochii la cer şi la păsările călătoare, care plecau numai ele ştiau unde.

În zilele de sărbătoare toată suflarea se aduna la marginea câmpului. Se aprindea focul, se spuneau poveşti care mai de care mai frumoase.

Uneori, pe acolo mai veneau animale de circ, care făceau diferite giumbuşlucuri pentru a-i distra pe măgăruşi. Aşa s-a întâmplat într-o zi de sâmbătă când în satul lui Noruleț a apărut o căruță, din care câteva păsări au tras o cortină şi au agățat-o pe ramuri de copaci. Iepuraşii au adus o scândură şi au făcut o scenă mică, pe care au apărut câteva rândunici şi au început să cânte cu un glas subțire, apoi câțiva porumbei au uguit pe o voce gravă un cântec de dragoste, aricii au făcut tumbe, iepuraşii au aruncat morcovi în aer pe care îi prindeau în botic la fel de repede, câteva broscuțe au făcut salturi uriaşe peste frunze de nufăr. Măgăruşii se amuzau grozav şi nechezau tare de tot „Iha-haa! Iha-haa!”, de se auzea în toată valea. În cele din urmă a venit şi o văcuță albă cu pete maronii, care a vrut să danseze, dar nu venise greierele să o acompanieze la vioară.

„Să cânte Noruleț!” au spus câțiva spectatori. Aşa s-a făcut că Noruleț a început să cânte cum numai el ştia, un „I-ha-e-i-o-u-ha-hu” melodios, de le mergea tuturor la inimă.

- Cântă mai repede, i-a spus văcuța. Nu vreau să adoarmă spectatorii de plictiseală.

- Eu credeam că îți place, a spus Noruleț.

- Greierele cântă mai bine, a spus văcuța. Ce păcat că nu e aici! Iar o fi la Doamna Furnică să-i ceară de mâncare!

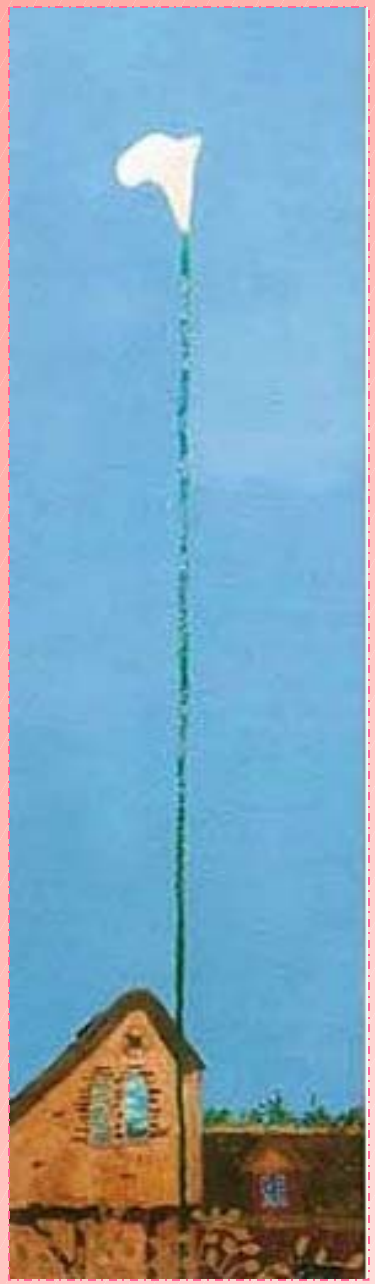

Noruleț s-a fâstâcit aşa de tare auzind că văcuței nu-i plăcea muzica lui, încât n-a mai ştiut pe unde merge şi pe când ieşea din scenă s-a împiedicat de tivul de la cortină, care a început să se deşire. Un fir de mătase brodat cu multă grijă pe tiv de câteva rândunici harnice s-a prins de piciorul văcuței. Între timp, un tăuraş începuse să cânte o melodie îndrăcită pe o scripcă veche, şi văcuța era aşa de bucuroasă că în sfârşit avea o muzică mai săltăreață pe care să danseze, încât începu să țopăie fără să vadă că i se prinsese piciorul de firul de mătase. Noruleț trăgea de o parte a firului încercând să se desprindă, văcuța de altă parte, totul într-un haz general. Dar ce râsete s-au stârnit când cortina s-a tras la o parte şi, o dată cu ea, eroii noştri s-au ridicat în aer preț de câteva palme, unul trăgând în dreapta, altul în stânga. „Ce văcuță zăpăcită”, şi-a spus Noruleț care, ajutat de părinți să iasă din încâlceala aceea, plecă fără să mai privească înapoi. Însă nu avea să uite ce i se întâmplase şi, mai ales, nu va mai cânta orişicui. Muzica lui nu era săltăreață, aşa că puțini o înțelegeau.

Au trecut încă vreo câteva zile, apoi luni. Iarna se dusese pe la casele ei, însă primăvara nu se grăbea să vină, cine ştie pe unde întârzia. Noruleț era trist, ar fi vrut să vadă grădina din fața casei plină de flori şi de culoare, dar nimic.

Într-o dimineață cu soare înghețat, Noruleț s-a dus în grădină să tragă aer curat în piept, să se uite la norii albi ca barba lui Moş Crăciun şi să privească păsările care se întorceau din țări străine. Era duminică, părinții şi bunicii trebăluiau prin casă. Noruleț începu să cânte cu glas scăzut, uşor, ca şi cum ar fi îngânat numai pentru el. Apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce soarele se înălța pe cer. În timp ce cânta, măgăruşul privea în sus, fără să fie atent la ce se întâmplă în jurul lui. La un moment dat, privirea lui s-a oprit pe o pălărie albă, țuguiată, prinsă de un lujer verde. Era o floare albă-albă, însă aşa de înaltă, încât de la înălțimea ei se uita în jos, ca şi cum ar fi vrut să țină umbră casei măgăruşului.

Acesta s-a speriat aşa de tare, încât melodia i s-a oprit în gât. Dar asta nu era tot. Gardul vechi din fața casei, din fier negru, frumos lucrat la forjă de bunicul lui, acum era înlănțuit de jurubițe de flori roşii, albe, galbene şi roz, parcă ar fi fost pictate de un meşter iscusit.

„Ce s-a întâmplat? De unde au apărut?" se întrebă Noruleț, apoi se repezi în casă, fără grai, să le spună alor săi despre minunea ce se întâmplase. Se duse la mama lui, care păzea câteva oale mari cu mâncare din care ieşeau aburi fierbinți, o prinse cu boticul de şorț şi o trase aşa de tare afară în curte, încât sărmana era să se împiedice de pragul casei.

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

Noruleț nu răspunse. Dar se opri în fața florii mai înalte decât casa şi spuse:

- Ia uite, mamă, floarea asta! Dimineață nu era. Nici nu ştiu când a crescut. Vezi ce înaltă este? Cine a mai văzut aşa ceva?

Mama lui Noruleț se uita uimită la floarea aceea înaltă aproape până la nori. Tatăl a ieşit şi el din casă, apoi au sosit şi vecinii, care văzuseră floarea pe fereastră.

- Ăsta nu e lucru curat, a zis o vecină. Niciodată nu s-a mai văzut la noi aşa ceva. E un semn, să ştiți.

- A început să crească de azi dimineață, când a ieşit băiatul meu afară, spuse mama lui Noruleț. Ş-a pornit să cânte frumos cum ştie el, şi uite ce s-a întâmplat. Precis că asta este. Uitați-vă şi la gardul nostru. E plin de flori şi dimineață era doar o bucată de metal negru.

Care s-au mai crucit măgarii şi măgăruşii de ceea ce se întâmplase în curtea lui Noruleț. Şi l-au rugat să cânte mai departe, poate aveau să înflorească şi la ei grădinile şi pomii, îmbiați de vocea lui melodioasă şi blândă, care mergea la inima tuturor. A florilor, animalelor, păsărilor şi gâzelor, pentru că şi ele au suflet şi se bucură de tot ce este frumos şi bun în jurul lor. Şi după ce îl ascultau pe Noruleț, se simțeau mai fericiți, florile erau mai îmbujorate, păsările mai vioaie şi ciripeau mai vesele, animalele zburdau pe câmpie, pline de voioşie.

Şi au mai trecut câteva zile, apoi câteva luni. Într-o seară, înainte de culcare, Noruleț şi-a auzit părinții vorbind în şoaptă, lângă soba din bucătărie, din care se auzeau lemnele trosnind:

- Ar trebui să-i arătăm comoara, zise tatăl. Este destul de mare să ştie...

- Nu, nu încă, spuse mama. Nu este destul de mare să înțeleagă. Şi dacă vede comoara, va dori să plece în lumea largă şi este prea mic pentru asta.

„Oare despre ce comoară este vorba? se întrebă Noruleț. De ce nu vor să-mi spună? Nu ştiam că suntem aşa de bogați. Mai bine întreb, altfel nu am să pot dormi toată noaptea la gândul comorii”.

Se duse la părinți şi spuse:

- Mamă, tată, iertați-mă, dar fără să vreau v-am auzit vorbind despre o comoară. Spuneți-mi şi mie despre ce este vorba, sunt destul de mare ca să aflu.

Mama se uită cu tristețe la băiat, apoi la bărbatul ei, care s-a ridicat şi a ieşit din cameră, spunând:

- Mă duc să iau comoara.

S-a dus în ultima cameră din casă, a moşmondit ceva acolo şi s-a întors după câteva clipe. În brațe avea o lădiță din lemn sculptat, înfăşurată într-un ştergar din borangic presărat cu flori roşii, cusute cu fir de mătase.

- Iată comoara, spuse. A descuiat lădița şi în clipa aceea încăperea se lumină de parcă ar fi fost ziuă. Dar înăuntru nu erau bani sau grămezi de aur, nici pietre prețioase ori perle. Nu, în lădiță era... o carte mare, cu foi lucioase şi albe ca laptele, cu poze multe şi frumos colorate. Pe coperta cărții era poza unei bile mari şi albastre, care strălucea mai tare decât luna plină în toiul nopții.

- Asta e comoara, fiule. Ea se numeşte Carte. A fost adusă de străbunicul bunicului tău cu multă dragoste din Țara Oamenilor. Acolo sunt cărți pe toate drumurile, dar prea puțini oameni mai au timp pentru ele... Uite ce poze frumoase are, cu câtă dragoste a fost scrisă cartea asta! E lucrul nostru cel mai de preț, de care avem mare grijă. Ea este comoara noastră.

- Dar ce este bila asta albastră şi mare, tată?

- Este planeta Pământ. Aşa se vede Pământul în lumea asta mare, formată din Soare, Lună, stele şi planete. Pământului i se spune Planeta Albastră. Pentru că dacă te-ai afla pe Lună, el s-ar vedea ca o sferă uriaşă, mai albastră decât cerul în miez de vară, mai strălucitoare decât toate stelele la un loc, ca o bilă ce se roteşte în jurul Soarelui. Planeta Albastră este comoara noastră, a celor ce locuim aici. La fel şi cărțile, care au adunat în ele toate lucrurile pe care le-au descoperit oamenii, toată înțelepciunea lor şi toată ştiința. De aceea trebuie să le iubim şi să le păstrăm cu grijă. Asta este comoara, fiule. Noi nu avem cărți aici. Nu ştim să facem cărți. Dar oamenii ştiu. De aceea a venit timpul să pleci în lume, să vezi Țara Oamenilor şi cărțile lor.

Noruleț se uita lung, lung la cartea aceea frumoasă, la Planeta Albastră, mai frumoasă decât orice pe lume. Şi, din clipa aceea, visul lui cel mai fierbinte a fost să plece acolo, departe, în Țara Oamenilor. Trebuia să vadă, trebuia să ştie. A stat mult de vorbă cu părinții lui, care i-au povestit de călătoria străbunicului bunicului în Țara Oamenilor, despre Univers, despre poveşti şi despre multe altele.

6

Editura LiterNet 2004

Aflase că străbunicul bunicului, care se numea Toto, plecase într-o bună zi din țara lui, să vadă ce este dincolo de hotarele ei. Şi după ce a mers multe zile şi nopți, a ajuns la poalele unui munte, unde s-a întâlnit cu câțiva oameni. Unul dintre ei, văzându-l pe Toto, a spus:

- Ia uitați-vă la măgarul ăsta, ce picioare puternice are. La fel şi spatele. Cred că este exact ce-mi trebuie ca să-mi car lemnele în vârful muntelui.

Apoi, fără să mai zică altceva, i-a pus lui Toto o frânghie în jurul gâtului, s-a urcat în spinarea lui şi, dându-i pinteni, şi-a luat la revedere de la ceilalți. Au urcat câteva ore bune până să ajungă în vârful muntelui unde omul îşi construia o cabană din lemn, lângă un lac înconjurat de o puzderie de brazi, pini şi fagi. Întâi a început să taie copacii de pe malul lacului pentru a-şi face loc de casă, aşa că a trebuit să-i secere unul câte unul. Toto era foarte trist, văzând atâția copaci falnici doborâți la pământ, fără milă. Parcă le auzea gemetele atunci când se prăbuşeau, seceraţi de toporişca nemiloasă a omului cel rău. Apoi, brazii erau tăiați în bucăți mai mici, pe care Toto le căra în spinare până la locul unde câțiva constructori începuseră să pună temelia casei. Din bucățile de brad şi fag omul îşi ridica o casă mai mare decât toate celelalte şi pentru asta avea nevoie de mult lemn.

69

Toto muncea de dimineața până seara, când se prăbuşea istovit pe o grămadă de paie, sub cerul liber. Nimeni nu venea să-i pieptene coada plină de ciulini şi să-i spună o vorbă bună. Zilele treceau şi uneori Toto cobora în vale cu stăpânul lui să ia merinde. Aşa află Toto că alți măgăruşi aveau stăpâni cumsecade, care îi ajutau să care în spinare greutățile acelea mari pe drumurile înguste de munte. „Prin urmare, nu toți oamenii sunt răi şi, atunci când omul iubeşte animalele şi viețuitoarele, acestea îl iubesc şi ele, se poartă frumos cu omul şi îl ajută”, gândi Toto.

Într-o zi, Toto avea atâta greutate în spate, încât, deşi îşi încordă picioarele şi grumazul, nu se putu urni din loc.

- Îți arăt eu ție, măgar încăpățânat ce eşti! spuse omul cel rău, lovindu-l tare cu biciul.

Nu ştia omul că măgarii nu sunt încăpățânați, ei se opresc şi nu vor să meargă mai departe doar atunci când povara este prea mare ori sunt prea obosiți. Dacă este ajutat, dacă i se spune o vorbă bună, el porneşte din nou la drum, nu te lasă la greu.

Toto ar fi putut să fugă de la omul cel rău, mai ales noaptea, când oamenii cădeau rupți de oboseală. Dar nu era laş, începuse ceva şi trebuia să ducă până la capăt. Răbdase biciul şi răutatea stăpânului, îndurase de foame şi nu mai era mult. Casa era aproape gata, se înălța văzând cu ochii şi Toto era curios să vadă ce fel de casă avea să fie.

Când a fost gata, Toto a privit-o cu lacrimi în ochi de supărare. În jurul ei nu mai era decât un singur brad, înalt, cu ramuri bogate şi verzi, pe care omul cel rău îl păstrase ca să țină umbră casei. În rest, nimic. Nici pomi, nici flori, nimic. Casa era frumoasă, însă părea nelocuită, pentru că omul cel rău nu avea copii. Din cauza asta era o casă tristă, fără viață şi singuratică, aşa cum stătea ea acolo, pe malul lacului.

Lui Toto îi veniră în gând versurile unei poezioare pe care o spunea mama lui dimineața, când pregătea de mâncare pentru toată familia, alergând veselă de colo-colo:

Ce frumoasă e casa ce râde la soare,
Cu ferestre deschise şi flori în grădină,
Râs de copii alergând pe culoare,
Belşug, voioşie şi tihnă.

Toto îşi încheiase lucrul la omul cel rău şi nu mai voia să rămână pentru nimic în lume. Într-o noapte când toată lumea dormea dusă, Toto a plecat şi dus a fost.

De atunci încolo şi-a făgăduit să nu mai lase pe nimeni să-şi bată joc de el şi să-i ajute doar pe oamenii buni la suflet.

Au trecut câțiva ani şi Toto a văzut multe locuri, a cunoscut fel şi fel de oameni, dar pe copii i-a îndrăgit cel mai mult. Ei se purtau frumos cu el şi Toto se bucura când i se urcau în spinare ca să-i plimbe. Îl mângâiau, îi spuneau vorbe frumoase, îi puneau mâncare într-un săculeț şi îi aduceau apă în găleată. De la copii a aflat Toto ce sunt cărțile, de la ei a învățat ce sunt mările şi oceanele, peştii, scoicile, meduzele, delfinii şi multe alte lucruri minunate. Într-o zi, Toto s-a hotărât să se întoarcă acasă la el, să spună părinților şi celorlalți măgăruşi toate câte văzuse el în Țara Oamenilor. La plecare, un copil i-a dat cartea cea frumoasă, pe care a păstrat-o ca pe o comoară pentru copiii lui şi copiii copiilor lui.

Aceasta era povestea călătoriei lui Toto şi a comorii, pe care o auzise Noruleț de la tatăl său. Când s-a încheiat povestea, focul se stinsese deja în vatră şi era linişte, doar ploaia se auzea țârâind pe acoperişuri.

*
* *

În noaptea aceea, Noruleț nu a dormit nici o clipă. S-a gândit tot timpul la planeta aceea bătrână de miliarde de ani, şi totuşi atât de tânără şi de frumoasă. Îşi imagină casa lui, sus de tot, cocoțată pe creştetul Planetei Pământ, ca un coif. Şi era mândru că se afla pe cel mai frumos loc din Univers. Aşa îi spuseseră părinții lui că se numea casa aceea fără hotare, care adăpostea Soarele, Luna, stelele, planetele şi Pământul – Univers.

„Am să plec în lumea largă să văd Țara Oamenilor, aşa am să fac!”. După ce văzuse poza cu Planeta Albastră, nu mai putea sta locului. „Cum au reuşit oamenii să vadă planeta de sus? S-au dus pe Lună? Au zburat în jurul ei? Dar oamenii nu sunt păsări, nu au aripi să zboare, aşa mi-a zis tata. Trebuie să văd şi să aflu. Am să plec, dar cum? Eu sunt încă mic. Cum să fac?”. Gândurile astea îi treceau prin cap lui Noruleț fără încetare.

A doua zi dimineață era obosit de nesomn şi de gânduri. Ieşi puțin la plimbare pe aleea din fața casei, îngândurat. Mergea aşa, fără nici o țintă, fără să vadă pe unde calcă. După mult timp ajunse într-un loc mai umbros, cu iarba verde ca marea şi proaspătă după ploaia din timpul nopții.

- Hei, uită-te pe unde calci! Unde ți-e mintea? spuse un glas pițigăiat şi fonfăit ca de greiere. Noruleț se uită în jos. Şi, ce să vezi? Nu era un greiere, ci un fel de scoică mare, cărată în spinare de ceva moale şi de culoare alb-roz. În creştet avea două bețigaşe care tremurau la fiecare mişcare.

- Cine eşti? întrebă Noruleț, care nu mai văzuse aşa ceva până atunci.

- Sunt Domnul Melc. Ai grijă cum îmi spui – Domnul, înțelegi? Eu sunt Domnul Melc, pentru că tu eşti doar un copil, iar eu sunt foarte bătrân. De aceea să-mi spui Domnul Melc.... Ce cauți prin părțile astea? Nu te-am mai văzut până acum. Cine eşti? Cum te cheamă? Ce vrei? Mă cauți pe mine? Hai, spune, de ce taci?

- Domnule Melc, să nu vă fie cu supărare, aşteptam să încheiați ce aveați de spus. Acum, rogu-vă, am să vă răspund la întrebări.

Şi Noruleț îi spuse cum îl cheamă, de unde vine, îi povesti despre casa lui, despre părinți, despre floarea albă şi mai înaltă decât casa, despre Comoară.

La auzul cuvântului „comoară”, melcul îşi mişcă cele două bețigaşe ca două antene.

- Nu ştiam că mai există comori. Cred că eşti un măgăruş foarte fericit, dar şi foarte trist în acelaşi timp, nu-i aşa?

- Da, aşa este. De unde ştiți, Domnule Melc?

- Ehe, la anii mei am văzut multe, am auzit multe... Nu pot eu să privesc cerul, pentru că nu-mi dă voie casa din spinare să dau capul pe spate, dar ştiu că dincolo de nori trebuie să existe şi altceva decât putem vedea noi de aici, de pe pământ. Văd uneori Luna cum se oglindeşte în iazul de la marginea pădurii şi sunt trist că nu pot să-mi ridic capul să o văd aşa cum este ea, acolo, sus pe cer. Şi poate pentru că nu văd cerul, aud mai bine ce-mi şopteşte pământul...

- Nu vă este greu să cărați mereu scoica asta în spinare? întrebă Noruleț. Mai ales la vârsta dumneavoastră...

- Scoica asta, cum îi spui tu, tinere, este casa mea. Se cheamă cochilie. Dacă plouă, dacă ninge, dacă simt ariciul cel țepos prin apropiere, eu intru repede în casă:

Las' să bată vântul tare,
Eu am casa în spinare.
Ploi, zăpezi, mie nu-mi pasă,
Căci mă vâr iute în casă
Şi când Soarele apare,
Îmi iau casa la plimbare

- Da, e bine să ai casa ta, spuse Noruleț. Dar eu nu aş vrea să o car în spinare, chiar dacă sunt măgăruş şi oamenii cred că de asta există măgăruşi pe lume, să care poveri. Eu vreau să am o casă care să se poată înălța de la pământ, să zboare şi să mă ducă departe, dincolo de zare, în locuri pe care nu le-am mai văzut….

- Şi cine te opreşte să vezi lumea? Dacă îți doreşti ceva cu adevărat, ceva frumos, nimeni nu te poate opri să-ți împlineşti visul, spuse Melcul. Totul este să vrei ceva foarte tare şi să faci ceva pentru asta. Spune cu glas tare ceea ce îți doreşti! O dată, de două ori, de trei ori!

Noruleț spuse cu glas tare:

- Vreau să am o casă care să zboare şi să mă ducă în lumea largă, să văd alte țări, să văd oameni... Îmi doresc tare mult o casă zburătoare. Ce frumos ar fi!

Melcul tăcea, odihnindu-se lângă o ciupercă uriaşă, ce ținea pe cap o pălărie roşie cu pete albe. În timp ce Noruleț spunea întruna „Vreau să am o casă care să zboare”, ciuperca se umfla, creştea, tot mai mare, şi mai mare, pălăria devenea acoperiş, apoi au apărut ferestre şi o uşă, după care se desprinse încet de la pământ. Se opri, aşteptând. Noruleț privea trăsnit de uimire. Se frecă la ochi: „Visez, oare?”.

- Nu visezi, haide, vino! Te mai aştept mult? spuse ciuperca. Ia-ți la revedere de la Domnul Melc şi haide, urcă!

Hotărât lucru, lui Noruleț i se întâmplau lucruri foarte ciudate! Nu ştia ce să facă: să aibă încredere în ciupercă şi să plece, ori să stea şi să nu vadă niciodată ce este dincolo de țara lui, dincolo de nori?

- Haide, vino, spuse casa-ciupercă. De când aştept eu pe cineva cu care să plec şi să văd lumea!

- Du-te, spuse Melcul cu glas trist, pițigăiat şi fonfăit. Dacă aş putea, aş veni şi eu. Dar asta este călătoria ta. Trebuie să pleci singur. Ia-ți la revedere de la părinți şi du-te. Curaj, tinere! Şi mult noroc!

Zis şi făcut. Noruleț intră în casa cea nouă, îi spuse „la revedere” Melcului, făcându-i cu mâna, şi se ridică în văzduh.

Aşa zbură casa-ciupercă până ajunse la părinții lui Noruleț. Acolo se opri într-un copac şi aşteptă.

- Cum vrei să mă dau jos din copac? Nu vezi ce înalt este? o întrebă Noruleț pe casă. Ajută-mă!

Casa se aşează pe pământ, aşa că Noruleț coborî pentru a le spune părinților ceea ce i se întâmplase. Aceştia priviseră casa cocoțată în copac, muți de uimire – cine oare mai văzuse o casă zburătoare? Şi tare s-au mai speriat când au văzut cum coboară pe pământ şi din ea iese fiul lor.

- Mamă, tată, spuse Noruleț, eu plec să văd lumea cu casa asta zburătoare. Trebuie să văd dacă este adevărat tot ceea ce este scris în cartea cea mare şi frumoasă, cartea Comorii. Dar nu voi uita niciodată adevărata mea casă şi mă voi întoarce.

Acestea fiind zise, îşi îmbrățişă părinții, care plângeau neştiind ce avea să se întâmple cu fiul lor şi dacă se va mai întoarce.

Noruleț intră în casa-ciupercă ce avea să-l ducă în Țara Oamenilor. Era o zi frumoasă de vară, soarele strălucea vesel pe cer, pomii foşneau, mirați şi ei să vadă aşa minune – o casă zburătoare.

La prânz, când soarele ardea mai puternic, Noruleț intră în casă. Era răcoare şi bine, iar el se uita prin fereastră la nori şi le făcu cu mâna.

- Noi zburăm mai repede decât voi! spuneau norii, luându-se la întrecere cu Noruleț şi casa lui zburătoare. Păreau nişte copii neastâmpărați, care se alergau unii pe alții şi făceau tumbe acolo sus, în înaltul cerului.

Tare se miră Noruleț când pe o coamă de nor văzu un ardei roşu, subțirel, care fusese luat de vânt de pe sfoara unde fuseseră atârnați de o gospodină harnică, în pridvorul casei, la uscat pentru iarnă. Erau tare buni ardeii roşii cu ciorbiță! Noruleț se gândi la mâncarea grozav de gustoasă pe care o gătea mămica lui şi brusc i se făcu dor de casă. Dar nu mai era cale de întoarcere, plecase şi gata! Trebuia să vadă lumea, prea îşi dorise acest lucru pentru a da înapoi.

Timpul trecea, cerul se făcuse vioriu şi soarele se pregătea să se ducă la culcare, obosit de atâta drum pe bolta cerului. O dungă roşie brăzda cerul şi în clipa aceea nimic nu i se păru mai frumos pe lume lui Noruleț. Dar cerul se întuneca şi stelele apăreau pe cer una câte una sau ținându-se de mână. La un moment dat, întâlni o puzderie de stele, multe şi strălucitoare de-ți luau ochii, adunate una lângă alta, parcă de teamă să nu se rătăcească. „Asta e Calea Lactee”, îşi zise Noruleț. Le văzuse în Carte şi nu le uitase, cum să uiți aşa ceva?! Parcă ar fi fost un alai de nuntă, în care nuntaşii erau stele codate cu ochi de diamant...

Au trecut alte câteva nopți, alte zile. Noruleț privea în jos la grădini şi case, la câmpuri şi poienițe, la creştetele munților năpârlite de soare. Ce frumoase erau toate astea! Şi ce păcat că nu avea cui să povestească...

Într-o zi, în timp ce casa zbura mai încet pentru ca el să se poată bucura de toate frumusețile naturii, apărură în fața lui câțiva copaci verzi de tot, cu flori mari şi roşii, cum nu mai văzuse până atunci. Cocoțată sus de tot pe o creangă de copac, o pisică încerca să sară mai sus, mişcându-şi lăbuțele în aer.

Noruleț nu mai văzuse pisici decât în cartea străbunicului bunicului său Toto, pentru că în țara lui nu erau asemenea viețuitoare ciudate.

- Hei, ce faci acolo? întrebă Noruleț. Ai nevoie de ajutor? Aşteaptă-mă că vin să te dau jos din copac!

Îi spuse casei să zboare mai repede şi, când ajunse la pisică, o întrebă:

- Ce faci aici? Vrei să cazi? Hai, dă-mi lăbuța şi vino sus, la mine!

- Pisicile nu cad decât în picioare, nu ştiai? Eu am vrut să zbor, de aceea m-am cocoțat aşa sus, dar nu pot. Ce ciudă îmi este pe păsări! Ele au aripi şi pot zbura în înaltul cerului, dar eu nu am decât lăbuțe, spuse pisica.

Noruleț o invită la el acasă.

- Cum te cheamă? spuse Noruleț, privind-o cu atenție. Pisica îi părea un animal tare ciudat, cu blana ei strălucitoare şi pestriță, cu mieunatul ei alintat şi privirea galeşă. Avea şi nişte mustăți mari, țepoase, care îl cam speriau. Ce-i trebuiau mustățile? Păcat de ea, în rest era tare frumoasă!

Pisica îi spuse cu glas cântat:

Sunt Missy, pisica cea mai frumoasă,
Cu blana moale şi lucioasă,
Am ochii ca două scântei,
Dar de mă superi, să te fereşti de ei.
În rest sunt cuminte şi toți mă iubesc,
În afară, desigur, de neamul păsăresc.

„Ce lăudăroasă este!”, gândi Noruleț. Apoi întrebă:

- Ce făceai în copac?

- Mi-auu, am plecat să văd lumea. Şi pentru că nu mai aveam răbdare să merg pe jos, am vrut să zbor.

„Ce prostie”, îşi spuse Noruleț. „Se crede pasăre! Hotărât lucru, pisicile nu sunt foarte deştepte”.

Dar Noruleț avea un suflet bun, aşa că se hotărî să o ajute.

- Te iau cu mine, spuse el, este loc destul în casa mea pentru amândoi.

- Mulțumesc, spuse pisica. Însă te rog să mă laşi să-mi aleg eu locul în casă. Aşa fac pisicile, întotdeauna îşi aleg locul şi nimeni nu are voie să i-l ocupe. Dacă nu am locul meu nu pot să torc, spuse pisica mieros, unduindu-şi coada. Însă ochii ei verzi îl țintuiau pe măgăruş cu obrăznicie, ca să-i arate că dacă nu o ascultă, e vai de el.

„Oare toate pisicile sunt aşa alintate?" se întrebă Noruleț. După care o lăsă în pace, în fond tot era bine că avea cu cine să stea de vorbă. Missy îşi alese locul cel mai bun la una din ferestre, îşi lăsă capul pe lăbuțe şi, în timp ce îşi mângâia nasul cu vârful cozii, îl întrebă pe Noruleț:

- Care este povestea ta? Cum te cheamă? Cum de ai o casă care zboară? Eu aşa ceva nu am mai văzut. Eşti magician?

Noruleț îi povesti despre el, despre dorința lui de a vedea lumea şi despre toate întâmplările minunate. Numai despre floarea care crescuse mai mare decât casa la auzul vocii sale nu îi povesti. Mai mult ca sigur că pisica nu l-ar fi crezut şi s-ar fi prăpădit de râs sau, mai rău, poate şi-ar fi bătut joc de el. Nu părea de încredere pentru a-i spune chiar totul.

- Dar povesteşte-mi şi tu despre tine, spuse Noruleț. Eşti musafirul meu şi trebuie să ştiu cu cine voi fi tovarăş de drum.

- Oh, sunt o biată pisicuță, spuse Missy alintându-se, nu am cine ştie ce de povestit. Eram iubită de toți, mi se dădea cea mai bună mâncare, pentru ca blana mea să fie lucioasă şi deasă, aveam locul meu lângă sobă - cel mai bun loc din casă. Stăpânii mei mă iubeau foarte tare, la fel şi copiii, în afară de băiețelul lor care mă trăgea mereu de coadă. Dar şi eu îmi scoteam ghearele şi odată era să-l zgârii, însă, fiind o pisică bine crescută, mi le-am ascuns imediat. După cum vezi, nu pot să mă plâng. Stăpânii mei aveau o casă frumoasă, cu ferestre mari şi perdeluțe albe şi subțiri ca pânza de păianjen prin care se vedeau norii ca nişte clăbuci de săpun.

Am fost foarte fericită la stăpânii mei. Într-o zi au plecat şi nu i-am mai văzut. Treptat, au dispărut cu toții din târguşorul meu. Îi aşteptam în fiecare zi să vină: unde se ascunseseră? Parcă cineva ar fi făcut hocus-pocus şi i-ar fi vârât într-o pălărie mare şi neagră!

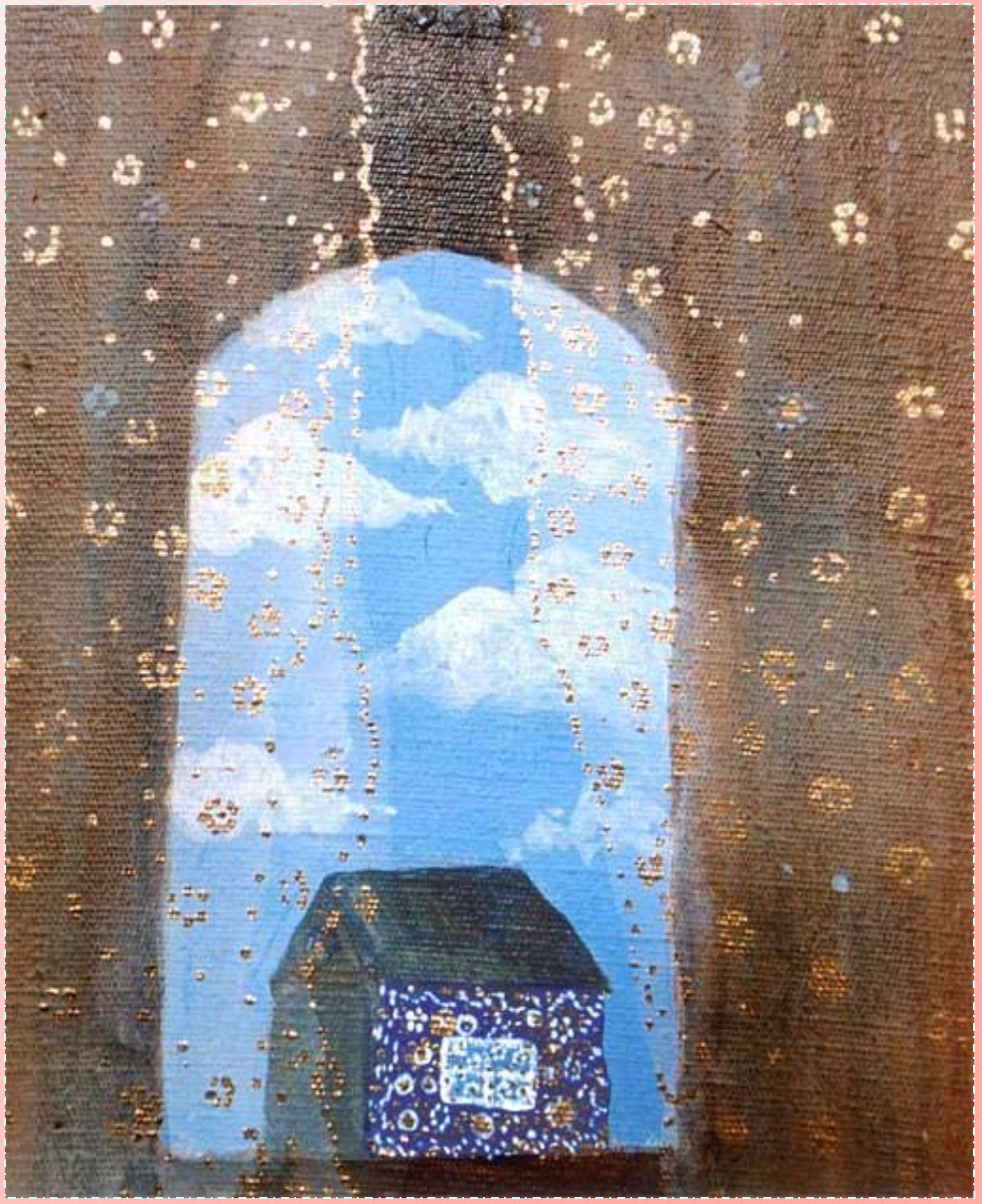

Eram singură şi mă plictiseam. Trebuia să mai fac şi altceva decât să stau toată ziua lângă sobă ori să alerg păsările, crezând că astfel îmi trece de urât şi uit că sunt singură, fără stăpâni... După şoareci nu am alergat niciodată, eu sunt altfel decât celelalte pisici, să ştii! Într-o zi mi-am spus că aş putea să încerc să zbor, chiar dacă nu am aripi. M-am suit în copaci, sus de tot, pe ramuri. Vroiam să zbor, dar degeaba. Azi am ales un copac mai înalt decât toți şi am încercat să-mi iau avânt. Zadarnic. Şi îmi doream aşa de tare să zbor! Atunci ai apărut tu, în casa ta zburătoare şi mi-am zis că dorințele pot fi îndeplinite, totul este să crezi în ele, nu-i aşa?

„Vorbeşte la fel ca Melcul. Poate e mai înțeleaptă decât credeam eu”, gândi Noruleț.

În timp ce sporovăiau despre una şi despre alta, cerul începu să se întunece, deşi era ziua în amiaza mare. Pe lângă ei trecu în zbor cu mare viteză un gâscan de gâtul căruia se ținea zdravăn un băiețel mic de tot, cât o palmă.

- Vai de mine, ce-o mai fi şi asta?! Eu aşa ceva nu am mai văzut, un copil de-o şchioapă în spatele unui gâscan, spuse Missy.

- Hei, cine eşti? Cum te cheamă? întrebă Noruleț.

- Sunt Nils, nu mă cunoşti? Nils Holgersson din Suedia, am plecat să văd lumea cu prietenul meu Martin, gâscanul. Dar tu cine eşti?

- Eu sunt un măgăruş. Mă cheamă Noruleț. Aşa mi-au spus părinții pentru că sunt mereu cu capul în nori şi pentru că am pielea albă ca norii în miezul verii. Şi eu am plecat să văd lumea... Drum bun! Dar nu mai avu timp să-i spună „La revedere” lui Nils, pentru că acesta se depărta foarte repede, agățat zdravăn de penele gâscanului Martin.

De-abia îşi reveni din uimire, că în fața lui Noruleț trecu repede o planetă mică de tot, cam cât un bostan mai mare. Pe planetă era un băiețel aşa de blond, încât părea să aibă raze de soare în jurul capului. Era îmbrăcat foarte frumos, ca un prinț, şi în mână ținea o stropitoare cu care uda o floare mică şi delicată, înconjurată de un gărduleț.

Missy începu să toarcă la vederea băiețelului cel frumos ca un prinț. Ar fi vrut să-l întrebe cine este, dar se ruşină.

- Cine eşti? întrebă Noruleț.

- Sunt Micul Prinț, spuse băiețelul, parcă dus pe gânduri. Aceasta este planeta mea. Sunt foarte bogat, am o floare pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume. Floarea este cel mai important lucru pe lumea asta. De aceea am mare grijă de ea şi nu mai am timp de altceva. Îmi pare rău, dar nu mai pot să stau de vorbă cu voi. Trebuie să stropesc floarea.

- Ce înfumurat e! spuse Missy, înciudată că nu fusese băgată în seamă de Micul Prinț. Şi apoi, cum a putut să spună că floarea este cel mai important lucru pe lumea asta, când sunt altele mult mai importante şi mai folositoare, cum ar fi pisica, de exemplu. Ce s-ar face oamenii fără alintarea pisicilor? Cine le-ar mai toarce prietenește în casă? Şi copiii, cu cine s-ar mai juca ei dacă nu ar fi pisicile? Mieună înciudată, vrând să-i spună şi lui Noruleț ce gândea, însă nu mai avu timp pentru că pe lângă urechile lor se auzi un şuierat puternic. Era Baronul Münchausen, călare pe o ghiulea care zbura cu o viteză amețitoare.

- Bună ziua, dragii mei! Vreau să ajung pe Lună. Nu mai am timp să vă povestesc... zise baronul, pierzându-se în zare.

Foarte mirat de toate aceste întâlniri nemaipomenite, Noruleț gândi: „Prin urmare, nu sunt singurul care şi-a dorit să vadă lumea din zbor... Au mai fost şi alții curioşi ca mine. Însă eu sunt cel mai norocos, pentru că am o casă unde pot să mă adăpostesc!” îşi zise el, mulțumit.

Dar, pe neaşteptate, se porni un vânt atât de năprasnic de zgâlțâia casa din toate încheieturile. Pisicii i se zburli părul pe spate parcă ar fi fost țepi de arici. Noruleț încercă să fie curajos, spunându-şi că este doar o furtună trecătoare. Dar casa era dusă parcă la vale, cu o viteză amețitoare, apoi era din nou ridicată sus de tot şi rostogolită în ceva ce părea să fie un jgheab uriaş, ca un tunel ce se îngusta tot mai mult. Cerul se întuneca din ce în ce, în jurul lor se vedeau planete mici care zburau pe lângă casă cu o viteză mai mare decât ghiuleaua baronului. Una dintre planete arăta ca o nucă mai mare, pe care o mână invizibilă o arunca la vale, într-un nor de jăratec. Părea că tot cerul luase foc şi ardea într-o vâlvătaie uriaşă.

„Este o planetă nouă, care se naşte acum”, gândi Noruleț. Citise în Carte despre naşterea planetelor şi văzuse o poză care semăna leit cu cele ce vedea acum pe cer.

- Ce se întâmplă? Unde suntem? întrebă Missy. Nu mai era pisica mieroasă de acum câteva clipe. Ghearele îi ieşiseră din teacă, gata să atace un duşman nevăzut.

69

Editura LiterNet 2004

Noruleț nu răspunse. Nu era nimic de spus. Trebuiau doar să aştepte. Era convins că totul avea să fie bine, doar nu degeaba i se întâmplau toate astea. Mai mult ca sigur că aventurile lui aveau un sens, nu degeaba se născuse cu darul de a cânta şi de a face florile să crească, nu degeaba aflase de Comoară, nu degeaba se întâlnise cu Melcul şi ciuperca se transformase în casă. Toate aveau un rost pe lumea asta şi el avea un rost al lui.

Aşa trecură câteva clipe sau ore sau zile, nu mai ştia. Dar vedea cerul din ce în ce mai senin, casa nu se mai rotea şi începuse să zboare mai lin. Ieşiseră din tunel şi erau fericiți că scăpaseră cu bine. Acum puteau să deschidă ferestrele şi uşa, să privească afară.

În fața ochilor se întindea o mare, însă nu era albastră, nici verde. Era galbenă ca mierea, cu multe coline rotunde sau ascuțite, ce se înşirau una după alta la nesfârşit, iar soarele ardea aşa de tare, încât simțeau că le frige pielea ca pe frigare.

- Ce mai e şi asta? întrebă Missy. Nici urmă de copaci, ori de flori. Nu sunt câmpii, nici ape. Şi soarele ăsta parcă este alt soare decât la noi. Unde ne aflăm?

- Este Deşertul, răspunse Noruleț. L-am văzut în Carte, dar nu părea aşa de mare. Colinele astea sunt dunele. De jur împrejur nu este decât nisip. Odinioară, aici a fost o mare, dar a secat. Aşa a apărut deşertul. Aici nu plouă niciodată, de aceea nu este viață aproape deloc.

Apoi tăcu. Nu-i era frică, dar nu înțelegea de ce ajunseseră aici. Văzuse în Carte atâtea locuri frumoase şi ei ajunseseră tocmai în deşert... Pisica mieuna fără încetare, speriată.

- Oh, este aşa de cald! E prea cald pentru mine, blana asta groasă mă face să transpir. Nu voi mai ieşi din casă până la apus, când sper să fie mai răcoare, aşa că nu mă deranjați!

Noruleț tăcea. „Asta să fie Țara Oamenilor?”, gândi el. Nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea nici țipenie de om. „Unde sunt oamenii?”, se întrebă măgăruşul. Văzuse în Carte dune pe care se imprimaseră paşi de om, văzuse oaze în care oamenii poposeau pentru a-şi potoli setea şi a se răcori la umbra palmierilor. Şi, mai ales, văzuse cămilele, animalele care îl duc pe om în spinare şi nu se vaită niciodată, oricât ar fi de obosite. Când nu mai pot merge, se prăbuşesc şi mor, dar nu se vaită.

Soarele începu să dispară la apus. Arşița de mai înainte se schimba treptat în răcoare. Când se făcu noapte de-a binelea era aşa de frig, încât nu le venea să creadă că în urmă cu doar câteva ore se topiseră de căldură. Noruleț tremura de i se auzeau dinții clănțănind, numai pisica spunea că se simte bine, pentru că blana îi ținea de cald.

- În sfârşit, pot să dorm şi eu liniştită. Acum este răcoare şi bine, aşa că mă voi aşeza la fereastră să torc. Să nu mă deranjați, vă rog, spuse ea cu voce mieunată.

„Schimbătoare mai sunt pisicile astea”, gândi Noruleț. „La prânz se văita de căldură şi acum e fericită. Cine să le-nțeleagă?”.

Aşa trecu noaptea. Noruleț ațipea, apoi se trezea pentru a ațipi din nou. Oricum, pe fereastră nu era nimic de văzut. Închisese uşa pentru că dârdâia de frig.

O rază timidă de soare se ivi la răsărit, apoi, fără de veste, apăru chiar soarele însuşi, în toată frumusețea lui. Cerul era albastru şi limpede. Nimic nu se mişca, totul părea încremenit, parcă ar fi fost pe altă lume, pe altă planetă.

Lui Noruleț i se părea totul foarte trist. Nici o ființă, nimic. „Asta nu e bine”, gândi el. „Ceva s-a întâmplat, mai mult ca sigur”. Liniştea era deplină. Pisica tăcea, speriată de liniştea deşertului. Noruleț începu să cânte încet, apoi mai tare, tot mai tare, până când aerul deşertului răsună de glasul lui melodios. „Iha-e-i-o-u-ha-hu”, cânta el, în mijlocul deşertului. La un moment dat, casa-ciupercă spuse:

- Aş vrea să mă opresc pe o dună. Trebuie să mă gândesc pe unde să o iau. Poate că m-am rătăcit, ce ştiu eu?!

Zis şi făcut. În timp ce stăteau ei aşa, iar Noruleț cânta de mama focului, un pui de cactus apărut din nisip ca prin minune, începu să crească. Un pic, încă un pic. Mare, tot mai mare.

Pisica se zbârli toată şi îl lovi cu lăbuța:

- Mi-auu! Ce țepi ai! Sunt mai tari decât mustățile mele! M-ai înțepat, răutate! Ce ciudățenie mai eşti şi tu? Eşti arici? De unde ai apărut? Ce ai de creşti aşa?

- Sunt un cactus, se auzi o voce gravă, de bariton. Țepii mei sunt foarte importanți, ei opresc nisipul să ajungă la floare, pentru că, aşa țepos cum sunt, uneori îmi creşte câte o floare roşie, mai frumoasă decât toate florile, dar ea trebuie apărată de vântul puternic al deşertului şi de soarele prea puternic. De aceea am țepi, ca să o apere ca nişte soldați.

- Dar ce ai de creşti aşa?

- Lasă-l în pace, aşa cresc cactuşii, când nu te aştepți, minți Noruleț. Tot nu voia să-i spună pisicii că din cauza lui creştea cactusul. Nu ar fi înțeles sau l-ar fi pus să cânte tot timpul, aşa, din curiozitate.

Cactusul crescu înalt de tot, mai înalt decât floarea din grădina lui Noruleț. Casa-ciupercă era aşa de mică acum, pe lângă el! Şi unde mai pui că mândrețea aceea de cactus le ținea umbră.

Apoi, fără de veste, se porni să sufle un vânt năpraznic, duşmănos, ce ridica tot nisipul în sus.

69

Editura LiterNet 2004

„Ce căutați în împărăția mea?” se auzi vocea Vântului. „Aici numai eu sunt stăpânul. Cine mă deranjează cu țipetele astea?” întrebă el, încolăcindu-se de furie în jurul casei, în care pisica şi Noruleț se ascunseseră de frică.

Dar cactusul le spuse:

- Nu vă fie frică, țineți-vă bine de mine. Este vântul Siroco, aici el este stăpân. Dacă vrea, poate să ne înece în nisip. Dar eu sunt mare şi puternic, datorită lui Noruleț, aşa că nu trebuie să vă fie frică. Stați lângă mine şi aşteptați să-i treacă furia, zise cactusul cu înțelepciune.

Aşa făcură. Vântul suflă ce suflă, acoperind soarele cu nisip, apoi obosi. Călătorii noştri ieşiră din casă, priviră în jur, unde totul părea neschimbat. Apoi se scuturară de nisip, pe care îl simțeau până şi în dinți, îi mulțumiră cactusului pentru ajutor, îi spuseră să rămână sănătos şi plecară. Trebuiau să-i caute pe oameni, altfel ce rost avea tot drumul ăsta dacă nu întâlneau oameni?

Noruleț stătea în uşa casei, privind gânditor deşertul, cerul albastru cu nori din vată de zahăr când, deodată, ce să vezi! Era gata-gata să fie lovit peste botic de o umbreluță care zbura aiurea prin aer.

- Iha-ha! zise el. Ce o mai fi şi asta?

69

- Ce neştiutor eşti! zise Missy. Cine nu ştie că asta este o umbreluță! Aşa avea şi fetița stăpânei mele, cu danteluțe şi alte frumusețuri din astea. Dar precis că este umbreluța lui Mary Poppins cu care aceasta obişnuia să zboare. Am văzut-o în cartea de poveşti a fetiței stăpânului. Mi-auu, dar nimic nu ştii! îi zise ea lui Noruleț, cu îngâmfare.

- La ce este bună o umbreluță? întrebă Noruleț.

- Ca să te aperi de ploaie şi de soare. Dar mai ales, ca să zbori, nu ți-am spus?

- Dar umbreluța zboară singură. De ce oare? întrebă Noruleț cu mirare. Unde o fi Mary Poppins?

Nimeni nu răspunse. Ce ar fi putut să răspundă? Şi tare nemulțumit era Noruleț când nu avea răspunsuri la întrebări. Cum să cunoşti lumea dacă nu poți afla atâtea lucruri?! „Prea multe neştiute", gândi el.

Şi asta nu era totul, pentru că la câteva clipe după asta văzu ceva ce semăna cu o căruță, numai că avea două roți în loc de patru. Şi nu era trasă de cai.

- Măi să fie! Bicicletă fără biciclist? zise Missy. Ea ştia ce este o bicicletă, băiețelul de la ea de acasă se plimba în jos şi în sus pe stradă cu bicicleta. Uneori o alerga cu bicicleta şi Missy trebuia să fugă şi mai repede şi să se ascundă, pentru că o putea călca pe coadă sau pe lăbuță, Doamne fereşte! Îi povesti toate astea lui Noruleț, care nu înțelegea cum se putea urca cineva pe o bicicletă. Cum să mergi pe două roți fără să cazi?!

- Pentru tine ar fi greu, zise Missy. Însă dacă ți-ai dori foarte tare, ai reuşi. Totul e să vrei.

Noruleț îşi închipui că merge pe bicicletă, cu picioarele din față pe ghidon, cu coama în vânt. Se şi vedea pe poteca din fața casei părinteşti, mergând mai repede ca vântul deşertului, în admirația tuturor. Tare rău îi părea că nu ştie să meargă pe bicicletă! Dacă l-ar întreba cineva ce şi-ar dori în clipa aceea, ar răspunde: o bicicletă şi…ardeii iuți şi roşii puşi de bunica lui la uscat, în tindă.

Oftă din toți rărunchii, pentru că se afla departe, tare departe de casă, în pustiu, unde neam de neamul lui nu mai pusese piciorul.

- A cui o fi bicicleta? îl trezi Missy din visare. Precis este a băieţelului. Ar trebui să o luăm cu noi să i-o dăm, poate îl întâlnim, cine ştie. Mi-auu, tare m-aş plimba şi eu…

- Nu putem să o luăm cu noi, este prea mare, zise casa-ciupercă. Nu pot să o car şi pe ea. Dar dacă îl întâlnim, îi spunem unde am văzut-o. Şi lui Mary Poppins o să-i spunem că i-am văzut umbreluța.

- Ce se întâmplă oare? De ce ne întâlnim cu atâtea lucruri pierdute? Unde sunt stăpânii lucrurilor? Unde sunt oamenii? Lucrurile fără oameni sunt foarte triste, zise Noruleț.

- Eu cred că s-a întâmplat ceva grav, zise pisica, şi Noruleț se miră să vadă atâta deşteptăciune la o pisică. Nimeni nu-şi lasă lucrurile aşa, rătăcite, oricât s-ar fi plictisit de ele. Le mai pui în pod sau într-o ladă şi într-o zi le scoți la lumină şi te bucuri să le vezi, aşa cum vezi nişte prieteni vechi... Şi cum au ajuns aici în pustiu?

- Ai dreptate, Missy, spuse casa-ciupercă. Eşti o pisică foarte deşteaptă!

Missy îşi trecu vârful cozii peste mustăți, fericită că cineva o laudă. Numai măgăruşul tăcea, dus pe gânduri. Apoi începu să cânte. „Iar l-a apucat!”, gândi Missy, plictisită de toți şi de toate, de deşertul ăsta neprietenos. Îi era dor de locul ei la fereastră, când era cald afară sau în fața sobei, când venea iarna.

Aproape se lăsase noaptea. Stelele se aprinseseră pe cer, dar lumina lor era rece ca gheața.

Şi atunci se întâmplă lucrul cel mai uimitor din toate câte le văzuse Noruleț până atunci.

În deşert apărură câțiva omuleți, care se învârteau în jurul unui obiect ce semăna cu o uriaşă păstaie de fasole, în picioare. Sau cu o lumânare.

Se sprijinea de pământ, însă vârful ei era îndreptat spre cer. Avea o uşiță în care urcau doi omuleți îmbrăcați în haine ciudate, largi, cu capul acoperit în ceva ce părea să fie o scoică.

Călătorii noştri se apropiară cu teamă. Casa-ciupercă se opri pe nisip, în aşteptare. Pisica şi Noruleț s-au dus la unul din cei doi oameni. Au dat binețe, apoi au spus cine sunt:

- Eu sunt Noruleț şi am plecat să-i găsesc pe oameni şi cărțile lor minunate.

- Iar eu sunt Missy, pisicuța cu blana cea mai frumoasă! Sunt fericită să vă întâlnesc!

Omul s-a mirat foarte tare să vadă aşa călători şi, după câteva întrebări despre călătoria lor, le-a povestit că păstaia de fasole este o navă spațială, o rachetă cu care zboară de la Pământ la altă planetă, unde viața este mai bună, iar ei sunt cosmonauți, călători în cosmos.

- Aici pe Pământ nu mai este nimic de făcut, zise cosmonautul. Apele au secat, soarele a pustiit totul pentru că de sute de ani nu mai plouă. Nu mai puteam trăi aşa. Nu mai aveam hrană, nu mai aveam nimic. Aşa că am plecat cu toții. Am găsit o altă planetă, mai încăpătoare, unde este loc pentru toți. Acolo sunt mări şi oceane, câmpii şi viețuitoare. A fost greu la început, însă ne-am obişnuit. A trebuit să lăsăm multe lucruri pe Pământ. Ne mai întoarcem uneori, ca astăzi, de exemplu, ca să luăm câte ceva.

- Am găsit şi noi câteva lucruri, zise Noruleț. Umbreluța lui Mary Poppins...

- Cine e Mary Poppins?

- Cum, nu ştiți?! zise Missy. Toți copiii ştiu. Nu ați fost copil?

- Ba da, însă eu nu am întâlnit-o.

- Mary Poppins este o dădacă năstruşnică. Obişnuia să-şi ia zborul agățată de umbrelă. Şi vrăjitoarele zboară, dar pe mătură.

- Nu există Mary Poppins, umbrele zburătoare sau vrăjitoare, zise cosmonautul.

- Vai de mine! Cum să nu existe. Întrebați-i pe copii. Ei ştiu o mulțime de lucruri şi de întâmplări cu zâne bune, cu vrăjitoare, Feți-Frumoşi, zmei şi cai înaripați care scot foc pe nări, case din turtă dulce, covoare zburătoare şi multe alte minunății. Nu cred că le-au uitat...Vai, ce tristă sunt! se văită Missy. Ce s-a întâmplat cu lumea asta? Dacă nu credeți în poveşti, ce le spuneți copiilor seara la culcare şi iarna, la gura sobei?

- Copiii au alte poveşti şi alte jocuri acum. Dacă vrei, vino cu mine, să vezi cu ochii tăi. Pe tine pot să te iau pentru că eşti micuță. Pentru măgăruş nu este loc în navă. Ei, ce spui, vrei să vii?

- Nu, mulțumesc, domnule cosmonaut, spuse Missy. Am venit până aici cu Noruleț, de fapt el m-a invitat în călătoria asta grozavă, şi nu pot să-l las singur. Vom face împreună călătoria până la sfârşit.

Apoi Missy tăcu. Era aşa de tristă, încât începu să-şi lingă o lăbuță, ca şi cum ar fi avut acolo o rană care o durea. Missy iubea poveştile. O iubea pe Frumoasa din Pădurea Adormită, pe Cenuşăreasa ori pe Scufița Roşie. Iar cosmonautul spunea că acum copiii au alte poveşti. Ce grozăvie!

Noruleț tăcea şi el. Nu-i venea să creadă că oamenii plecaseră de pe Planeta Albastră când nu au mai avut nevoie de ea. Luaseră cu ei cărțile pe care îşi dorise aşa de mult să le vadă. Cum să ajungă la oameni pe planeta cea nouă? Trebuia să fie o cale! Se va gândi la asta mai târziu. Şi mâine. În fiecare zi, până va găsi răspunsul.

Cosmonautul se pregătise de plecare. Îşi luă la revedere şi se îndreptă spre nava lui. Un zgomot asurzitor, un tremurat al cerului şi al deşertului îi zgudui pe călătorii noştri. Racheta se înălțase sus de tot pe cer. De la hublou, cosmonautul le făcea cu mâna.

- Poate vă veți întoarce într-o zi, strigă Noruleț. Poate…

Nu mai putu continua. Începu să plângă cu jale, cum nu plânsese niciodată în viața lui. A fost mereu un măgăruş fericit, lumea îl iubea, părinții îl adorau. Ce motiv avea să plângă? Şi tocmai pentru că nu mai plânsese în viața lui, nu ştia ce sunt lacrimile. Nimeni în țara lui nu plânsese vreodată.

- Plângi! zise Missy, care ştia prea bine ce sunt lacrimile. O văzuse de atâtea ori plângând pe fetița stăpânului, când fratele ei o trăgea de păr...

- Ce mai e şi asta? întrebă Noruleț. Ce e cu apa asta din ochii mei?

- Sunt lacrimi, zise Missy. Acum plângi ca oamenii. Animalele nu plâng, numai oamenii! Tu nu mai eşti un măgăruş oarecare, zise Missy. Ai suflet de om.

Lacrimile lui Noruleț curgeau şiroaie în nisipul care se răcea din ce în ce. Se făcuse noapte, însă nimeni nu putea dormi. Era prea multă jale în inimile lor!

A doua zi dimineață, Noruleț încă mai plângea. Missy începuse şi ea să miaune trist.

Casa-ciupercă îi zgudui cu strigătul ei:

- Priviți! Priviți în jos!

În mijlocul deşertului, acolo unde Noruleț vărsase şiroaie de lacrimi, crescuseră mândre câteva flori de toate culorile.

- Bună dimineața, ziseră ele, vesele.

Una dintre ele, alb-albastră, spuse:

- Am dormit până acum. Sute de ani. Şi aseară ai venit tu, măgăruşule, cu lacrimile tale neostoite şi ne-ai udat, iar noi ne-am trezit la viață. Îți mulțumim.

Noruleț o asculta şi plângea. Nu se putea opri din plâns. Degeaba încercase pisica să-l mai liniştească, spunându-i că poate nu e totul pierdut. „Dacă vis nu mai e, nimic nu mai e” spuse Noruleț printre sughițuri de plâns. „Oamenii au pierdut poveştile şi, odată cu ele, visele. Nu au mai avut pentru ce să viseze. Şi au plecat. Este aşa frumoasă Planeta Albastră! Dar fără oameni va fi doar o bilă mare, albastră şi rece...”

Plânsul lui Noruleț se adună în nori de ploaie care începură să picure voios peste tot deşertul. Alte flori adormite se treziră şi ele la viață. Semințele aşteptaseră mult o ploaie răcoritoare, ca să rodească. Marea aceea de lacrimi uda tot deşertul care se umplu de flori, de arbori şi tufe înflorite. Cactuşii înfloriră şi ei, veseli că mai scapă de arşița deşertului. Însă ce se întâmplase cu deşertul? Nisipul dispărea văzând cu ochii pe măsură ce Noruleț plângea, disperat că oamenii plecaseră pe altă planetă. Degeaba pornise în căutarea lor.

Missy mieuna fericită, se zbenguia printre flori. Acum înțelegea ce spusese Micul Prinț: „Floarea este cel mai important lucru pe lumea asta!”. Avusese dreptate şi tare ar fi vrut să-i spună..

Însă casa-ciupercă era speriată. Aşa ceva era prea de tot! Greu de înțeles tot ceea ce se întâmpla în jurul ei!

După câtva timp, floarea care vorbise cu Noruleț îi spuse:

- Ştii, eu nu sunt o floare obişnuită. Eu sunt Zâna Florilor. M-ai trezit din somnul meu de sute de ani şi sunt foarte fericită. Drept răsplată, vreau să-ți îndeplinesc o dorință. Spune-mi ce vrei să ți se împlinească!

- Nu vreau nimic pentru mine, spuse Noruleț printre lacrimi. Mă bucur să văd atâtea flori, dar plâng că nu sunt oameni. Aş vrea să văd case, multe case, poate aşa vor veni din nou oamenii pe Pământ. Şi zmee, copiilor le plac zmeele, aş vrea să văd zmee albe pe cer, legănate de vânt. Poate le vor vedea copiii de pe planeta cealaltă, acolo unde s-au dus în navetele lor zburătoare, şi se vor întoarce. Atâta vreau. Dacă poți să mă ajuți, eu îți mulțumesc. Şi dacă nu poți, eu tot îți mulțumesc pentru că ai vrut să-mi îndeplineşti dorința mea cea mai fierbinte.

Floarea rămase puțin pe gânduri. Însă era Zâna Florilor, aşa că nu era greu pentru ea să-i îndeplinească dorința. Se mira însă că nu ceruse nimic pentru el. Noruleț se gândise la Planeta Albastră care rămăsese singură, fără oameni.

Zâna Florilor îi îndeplini dorința. Pe cer se înălță un zmeu, apoi altul, ca niște inimi ce închideau în ele toată dragostea lui Noruleț pentru Pământ, pentru oameni şi pentru tot ceea ce făuriseră ei.

Au apărut şi case ce aşteptau nerăbdătoare reîntoarcerea gospodarilor. Şi Noruleț era fericit.

- Nu se poate să nu le vadă de acolo, de sus, îi spuse el lui Missy. Trebuie doar să avem răbdare. Poate vor mai veni cu navele lor zburătoare şi, văzând că deşertul este acum o uriaşă oază, că nisipul a dispărut lăsând loc naturii, atunci poate se vor întoarce.

69

Editura LiterNet 2004

Vor mai trece mulți ani, aşa că eu mă întorc acasă, la părinții mei. Aşa le-am promis. Şi apoi, vreau să le povestesc tot. Nu mai sunt tineri şi nu vreau să ajung prea târziu, când nu vor mai fi în viață. Dar mă voi întoarce aici, să văd dacă au venit oamenii.

- Ai dreptate, spuse Missy. Acum vorbeşti ca un om mare. Te-ai făcut mai înțelept şi mai deştept, spuse ea. Nu mai eşti măgăruşul neştiutor de altădată... Dacă mă primeşti, ia-mă şi pe mine cu tine.

- Casa mea este deschisă tuturor, spuse Noruleț. Şi apoi, am trecut prin atâtea întâmplări uimitoare, ne-am împrietenit, cum să te las aici?!

Acestea fiind zise, îşi luară la revedere de la Zâna Florilor, de la suratele ei, de la tufe şi arbori, după care se urcară în casa-ciupercă, strigând:

- Ne vom întoarce! Nu vă părăsim! La revedere! Aşteptați-ne!

Noruleț era trist că pleacă şi, în acelaşi timp, bucuros că se întoarce la casa lui, mai frumoasă decât toate casele din lume, pentru că acolo erau părinții lui, frații şi bunicii. Pentru că acolo se născuse.

*

* *

Aceasta este povestea măgăruşului şi a călătoriei sale pe Planeta Albastră. Dacă v-a plăcut, spuneți-o şi altor copii. Şi, dacă aflați că Noruleț s-a întâlnit cu oamenii şi cărțile lor minunate, dați-mi de veste. Ca să scriu o altă poveste.

Editura LiterNet 2004